

РЕШЕНИЕ

№ 5737

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5097** по описа за **2021** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП - С., чрез юрисконсулт Ц., срещу Решение от 15.03.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 106-ти състав, постановено по НАХД № 12894/2020 г., с което е отменено НП № 535644-Ф./08.09.2020 г., издадено от директора на офис „И.“ при ТД на НАП-С., с което на [фирма], с ЕИК[ЕИК], на основание чл.179, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл.125, ал.5, вр. ал.1 ЗДДС.

В касационната жалба са изложени подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения съдебен акт, конкретно относно приложението на института на маловажния случай. Счита, че съдът неправилно е приложил разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Моли за отмяна на решението на СРС и потвърждаването на наказателно постановление. Претендира се юрисконсултско възнаграждение за две инстанции.

Ответникът [фирма] депозира отговор, в който развива подробни съображения за неоснователност на касационната жалба. В открито съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и иска да бъде потвърдено решението

на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, XV-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства районният съд е установил следната фактическа обстановка: На 13.07.2020 г., служител на ТД на НАП, офис „И.“ е извършил проверка в информационния масив на НАП. От проверката установил, че дружеството [фирма], в качеството си на регистрирано и задължено лице по ЗДДС не е изпълнило задължението си да подаде справка – декларация по ЗДДС за данъчен период месец май 2020 г. в законоустановения срок. Декларацията следвало да се подаде до 14.06.2020 г. Установено е, че дружеството е подало справка-декларация за данъчен период – м. май 2020 г. на 09.07.2020 г. с вх. № 22142532887/09.07.2020 г., като е констатирано закъснение от 25 дни.

За направените констатации, служител на ТД на НАП, офис „И.“ издал АУАН № F./13.07.2020 г., в който отразил че е нарушена разпоредбата на чл. 125, ал.5 във вр. с ал. 1 ЗДДС.

Въз основа на АУАН е издадено НП № 535644-F./08.09.2020 г. от директора на офис „И.“ при ТД на НАП-С., с което на основание чл. 179, ал. 1 ЗДДС, при цялостното възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение на чл.125, ал.5, вр. ал.1 ЗДДС. НП е връчено на представител на дружеството на 14.09.2020 г.

За изясняване на фактическата обстановка, СРС е събрал и гласни доказателства, като е разпитан актосъставителя.

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение от 15.03.2021 г. по НАХД № 12894/2020 г., с което е отменено наказателното постановление, като е приел, че процесният случай е маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Въззивната инстанция е извела извод, че на етапа на съдебното следствие не са представени доказателства за наличието на други нарушения на ЗДДС и подзаконовите актове по неговото прилагане, които биха завишили степента на обществена опасност, а това води до извода, че се касае за инцидентност на противоправното бездействие. Изложени са мотиви за липса на недобросъвестност у търговеца, тъй като дължимият ДДС е внесен в законоустановения срок, а самата справка декларация е била подадена, макар и с известно закъснение, доброволно и изцяло по инициатива на управителя на търговското дружество.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Касационният състав напълно споделя подробно мотивираните изводи на въззивния съд. Съгласно ТР № 1/2007г. на ОСНК на ВКС преценката на

административнонаказващия орган за маловажност на случая по смисъла на чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. За органа съществува императивното задължение винаги преди да издаде наказателно постановление да извърши преценка по чл. 28 от ЗАНН и ако са налице условията за това – да го приложи, а за съда, осъществяващ контрол за законосъобразност на издаденото вече наказателно постановление – задължението да извърши преценка и на това основание като част от цялостната проверка за законосъобразност, като при констатиране на маловажно нарушение следва да отмени постановлението дори само на това основание.

Преценката дали е налице маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения. В случая, от извършеното нарушение не са настъпили вредни последици, предвид това, че дружеството внесло дължимия данък в законоустановения срок, а самата справка декларация е била подадена, макар и с известно закъснение, доброволно и изцяло по инициатива на управителя на търговското дружество. Всичко това сочи, че поведението на ответника по касация не е било недобросъвестно. Не без значение е обстоятелството, че задължението за подаване на декларацията е възникнало 3 – 4 месеца след началото на епидемиологичната обстановка и 2 седмици след края на въведеното извънредно положение, през което време са съществували редица затруднения за изпълнение на съответните задължения. В допълнение на изложението следва да се посочи и факта, че наложеното наказание, макар в неговия минимален размер от 500лв. е несъразмерно тежко на фона на внесения в срок ДДС. За поправянето и превъзпитанието на нарушителя в процесния случай не е необходимо ефективното му санкциониране, тъй като целите по чл.12 ЗАНН биха били постигнати, без да се ангажира административнонаказателната му отговорност, като с приложение на института на маловажността му се окаже необходимото предупредително въздействие. Всичко описано в неговата съвкупност и предвид факта, че не са последвали вредни последици за фиска, води до извод, че в процесния случай следва да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Формалния характер на нарушението по чл.125, ал.5 вр. ал.1 ЗДДС и следващата се от него липса на съставомерни вредни последици не изключва съпоставката и градирането на степента на обществената опасност на различните му случаи по наличието на други смекчаващи обстоятелства. В действителност обществените отношения, регулирани от ЗДДС, са от особена обществена значимост, но това не значи, че за тях общата разпоредба на чл.28, б.”а” ЗАНН е априори неприложима и/или че може да се ползва като претекст от наказващия орган да игнорира задължението си да прецени маловажността на всеки отделен случай според особеностите му. Изобщо, правният режим по ЗДДС не може да дерогира законовите правила, на които се подчинява административнонаказателният процес като строго нормирана дейност, при която за всяко административно нарушение трябва да се налага съответното му по тежест административно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма трябва да е винаги и само въпрос

на законосъобразност (Тълкувателно решение № 1/2007 г. на ВКС, ОСНК), не и на целесъобразност, дори ако тя е фискална.

По изложените съображения и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания, и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София-град, XV-ти касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.03.2021 г., постановено по НАХД № 12894/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 106-ти състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.